

РЕШЕНИЕ

№ 85

гр. Бургас, 25.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в закрито заседание на двадесет и пети януари през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Недялка П. Пенева
Членове: Даниела Д. Михова
Кристиян Ант. Попов

като разгледа докладваното от Даниела Д. Михова Въззивно гражданско дело
№ 20222100500963 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.250 ГПК и е образувано по молбата на въззивника по делото „ЕВРОБИЛД БГ“ ЕООД, ЕИК: 102900597, чрез адв.Красимир Иванов, за допълване на Решение № 965/18.10.2022 г., по в.гр.д.963/2022 г. на Окръжен съд Бурга с, с произнасяне от съда "по нищожността на представеното по делото „обратно писмо“ от 15.2.2019 г. или отделни клаузи в него", като съдът даде ясни отговори на следните въпроси:

1.Нищожно ли е представеното по делото „обратно писмо“ от 15.2.2019 г. или отделни клаузи в него - по смисъла на Тълкувателно решение № 1/2020 г., от 27.04.2022 г. на ОСГТК на ВКС, при положение, че представлява предварителен отказ от права и в частност предварителен отказ от правото на собственост, който, според Решение № 542/21.11.1988 г. на Върховния съд, I гражданско отделение, е недействителен, ако е направен преди възникване на съответното право в патримониума на неговия носител?

2.Нищожно ли е поради липса на предписаната от закона /от чл.100, ал.1, от Закона за собствеността/ форма, представеното по делото „обратно писмо“ от 15.02.2019 г. или отделни клаузи в него - по смисъла на Тълкувателно решение № 1/2020 г., от 27.4.2022 г. на ОСГТК, при положение, че представлява предварителен отказ от правото на собственост, който не е вписан в имотния регистър, към Агенцията по вписванията и при положение, че според императивната разпоредба на чл.100, ал.1, от ЗС, отказът от правото на собственост върху недвижим имот има действие само ако е извършен в писмена форма с нотариално заверен подпис и ако е вписан в имотния регистър.

3.Нищожно ли е, като противоречащо на закона /на чл.100, ал.1 от ЗС, като заобикалящо закона - чл.100, ал.1 от ЗС и не само, като накърняващо добрите нрави, като едностранна сделка с невъзможен предмет, поради липса на предписаната от чл.100, ал.1 от ЗС форма и поради липса на основание, представеното по делото „обратно писмо“ от 15.2.2019 г. или отделни клаузи в него - по смисъла на ТР № 1/2020 г., от 27.4.2022 г. на

ОСГТК, при положение, че нищожността на представеното по делото „обратно писмо“ от 15.2.2019 г. или отделни клаузи в него - на всяко едно от посочените основания, по чл.26, ал.1 и ал.2, от ЗЗД, произтича *и* пряко и от текста, и от формата на сделката, и произтича *и* от събраните по делото доказателства - по смисъла на ТР № 1/2020 г. от 27.4.2022 г. на ОСГТК?

Заявено е, че съдът не следва да се ограничава до посочените/изброените в молба с вх.№ 13290/19.9.2022 г. разпоредби на Търговския закон, тъй като тези разпоредби на ТЗ са изброени примерно, неизчерпателно и са само малка част от всички основания за нищожност на представеното по делото „обратно писмо“ от 15.2.2019 г. или отделни негови клаузи.

Твърди се, че съдът е длъжен да се произнесе служебно „в мотивите на решението по нищожността на правни сделки или на отделни клаузи от тях, които са от значение за решаване на правния спор дори и „без да е направено възражение от заинтересованата страна“, доколкото нищожността произтича *и* пряко от сделката, и от събраните по делото доказателства - по смисъла на ТР № 1/2020 г. от 27.4.2022 г. на ОСГТК.

Изложени са подробни съображения, че възражението за нищожност на обратното писмо не е преклудирано, както неправилно е приел въззивният съд, а и съгласно ТР № 1/2020 г., от 27.04.2022 г. на ОСГТК на ВКС, съдът е длъжен да се произнесе служебно „в мотивите на решението по нищожността на правни сделки или на отделни клаузи от тях, които са от значение за решаване на правния спор“ дори и „без да е направено възражение от заинтересованата страна, доколкото: 1. нищожността произтича *и* пряко от сделката, и 2. нищожността произтича *и* от събраните по делото доказателства - по смисъла на ТР № 1/2020 г., от 27.4.2022 г. на ОСГТК на ВКС.

В срока по чл.250, ал.2 ГПК въззиваемите М. К. Р. и Г. С. Р., чрез адв.Ангелина Тодорова от САК, са депозирали писмен отговор, с който изразяват становище за неоснователност на искането за допълване на решението. Твърди се, че въззивният съд (на стр.8 от решение № 965 от 18.10.2022 г.) е обсъдил изложените от ответното дружество доводи за нищожност и аргументирал съждението, до което е стигнал, посочил е релевантната нормативна уредба и относимата съдебна практика, поради което не е налице основание по чл.250 ГПК за допълване на решението. Сочи се, че останалата част от молбата представлява аргументи по съществуващото на спора.

Молбата за допълване на решението е подадена от легитимирана страна, в законовия срок, поради което съдът я намира за допустима.

Разгледано по същество, съдът намира искането на въззивника за допълване на постановеното по делото решение с произнасяне по възражението на ответника за нищожност на представеното по делото обратно писмо, за неоснователно.

Съгласно чл.250, ал.1, изр.първо ГПК, страната може да поиска да бъде допълнено решението, ако съдът не се е произнесъл по цялото ѝ искане, т.е. непълно е решението, което не обхваща целия спорен предмет. Съгласно правната теория и съдебната практика, не е налице непълно, а неправилно решение, когато съдът е пропуснал да се произнесе по някое от възраженията на ответника, тъй като съдът се е произнесъл по целия спорен предмет, но без да вземе предвид претендираното от ответника или от ищеца материалноправно положение (Сталев, Ж., Мингова, А. и др., Българско гражданско процесуално право, 2012 г., стр.516).

Както бе посочено, страната може да поиска да бъде допълнено решението, ако съдът не се е произнесъл по цялото ѝ искане, като това е всяко искане, отправено от страната до съда за защита на субективни права. За да бъде реализирано това процесуално право, следва да е налице пропуск от страна на решаващия съд да се произнесе по част от спорния предмет. Липсата на удовлетворителен за страна резултат по конкретни доводи не съставлява пропуск и непроизнасяне по част от спорния предмет, тъй като чрез искането за допълване на съдебното решение не могат да се допълват мотивите на съдебния акт. Произнасянето на допълнително решение по чл.250, ал.1 ГПК не може да доведе до промяна на постановеното решение, а само до добавяне на ново, допълващо решение.

В настоящия случай ответникът не е предявил насрещен иск за прогласяване нищожността на обратното писмо нито в срока по чл.211, ал.1 ГПК, нито изобщо по делото. Ответникът не е направил и възражение за нищожност на обратното писмо (представено с исковата молба), нито в срока по чл.131, ал.1 ГПК (с отговор на исковата молба), нито до приключване на първоинстанционното производство.

Във въззивната жалба въззивникът обсъжда обратното писмо, сочейки, че „обратното писмо изхожда само от една от страните по атакуваната сделка и има също привиден и симулативен характер, играещ ролята на гаранция и обезпечение на интересите на страните при евентуален бъдещ спори разваляне на договора за строителство върху процесния имот с трето лице – кредитор на страните в сделката и в настоящия процес“.

За първи път възражение за нищожност на обратното писмо е заявено едва във въззивното производство – с молба вх.№ 13290/19.09.2022 г. В тази молба, позовавайки се на ТР № 1/2020 г. от 27.4.2022 г. на ОСГТК и на друга съдебна практика, въззивникът за първи път е въвел възражение, че обратното писмо е нищожно поради противоречие със закона (чл.141, ал.1 ТЗ; чл.142, ал.1 ТЗ; чл.137, ал.1, 4 и 5 ТЗ; чл.127 и чл.129, ал.1 ТЗ) и поради накърняване на добрите нрави („едно чуждо на правоотношението/покупко-продажбата лице – Таня Г.а Р., се е намесила в отношенията между продавачите и купувача, обадила се е на приятелка, която е адвокат в София, и откровено казано я попитала как да измамат бъдещия кредитор/инвеститор на строежа като му предоставят фиктивно обезпечение...“). С така въведените твърдения – възражения за нищожност на обратното писмо, въззивникът-ответник за първи път в процеса е поискал съдът да се произнесе в мотивите на бъдещото решение по нищожността на представеното обратно писмо.

С писмената защита във въззивното производство въззивникът въведе и възражение за нищожност на обратното писмо поради това, че „ако хипотетично приемем, че декларацията на Николай Г. Р. от 15.02.2019 г. за това, че Г. С. Р. и Марина К. Р. „са действителни собственици на същия (недвижим имот)“ представлява предварителен отказ от правото на собственост, то този предварителен отказ от правото на собственост е нищожен като противоречащ на закона“ – на чл.100 от ЗС, тъй като не е в изискуемата форма – с нотариална заверка на подписа.

В постановеното решение, на стр.8 и 9 от решението, въззивният съд изложи

съображенията си, че въведените от въззивника с молба вх.№ 13290/19.09.2022 г. възражения за нищожност на обратното писмо са преклудирани, тъй като е следвало да се заявят в първоинстанционното производство, в срока по чл.131, ал.2 ГПК, и не е налице основание съгласно ТР № 1 от 27.04.2022 г. по тълк.дело № 1/2020 г. на ОСГТК на ВКС, съдът да е длъжен да се произнесе по нищожността на „обратното писмо“, без да е направено възражение от заинтересованата страна.

Както се посочи по-горе, по делото няма предявен иск за прогласяване нищожността на обратното писмо. Ето защо съдът приема, че не е налице основание за допълване на решението в поискания от въззивника смисъл.

Независимо от горното, за пълнота съдът намира, че следва да се посочи, че настоящият състав продължава да поддържа становището си, изразено в решение № 965 от 18.10.2022 г., че не е следвало да се произнася по нищожността на обратното писмо при липсата на своевременно въведено възражение от ответника в този смисъл и поради липсата на основание по ТР № 1 от 27.04.2022 г. по тълк.дело № 1/2020 г. на ОСГТК на ВКС в случая, съдът да е длъжен да се произнесе в мотивите на решението по нищожността на обратното писмо, без да е било направено своевременно възражение от заинтересованата страна, поради това, че нищожността произтича пряко от него.

По изложените съображения настоящият състав приема, че искането на въззивника за допълване на решението с произнасяне по твърдението за нищожност на обратното писмо, следва да бъде оставено без уважение.

Мотивиран от изложеното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на „ЕВРОБИЛД БГ“ ЕООД, ЕИК: 102900597, чрез адв.Красимир Иванов, за допълване на Решение № 965/18.10.2022 г., по в.гр.д.963/2022 г. на Окръжен съд Бургас, с произнасяне от съда по нищожността на представеното по делото „обратно писмо“ от 15.2.2019 г.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____